

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ὁ Λάμπρος Πορφύρας, εἶναι τὸ λογοτεχνικὸ ψευδώνυμο, ποῦ πῆρε ἀπὸ τὰ ποιήματα «Λάμπρος» καὶ «Πόρφυρας» τοῦ Δ. Σολομοῦ, ὁ Δημήτριος Σύψωμος, ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνήσιους Ἑλληνες ποιητές. Γεννήθηκε στὰ 1879 στὴ Χίο, ἀπ' ὅπου μεταφέρθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸν Πειραιᾶ, τελείωσε τὸ Γυμνάσιο καὶ γράφτηκε στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, χωρὶς νὰ πάρῃ πτυχίον. Γεννημένος ποιητὴς πρωτοδημοσίευσε στὰ 1897 μὲ πρωτοβουλία τοῦ Παύλου Νιρβάνου τὸ ποίημά του «θλίψη μαρμάρου» στὸ πειραιϊκὸ περιοδικὸ ΣΤΑΔΙΟΝ τοῦ Γ. Κριτῆ, ἀπ' ὅπου τὸ ἀναδημοσίευσε κατόπιν ἡ Ἀθηναϊκὴ ἑφημερὶς ΑΣΤΥ. Ποιήματά του ἐδημοσίευσαν ἀρκετὰ περιοδικὰ καὶ ἡμερήσια φύλλα τῆς ἐποχῆς.

Τὸ 1920 ἐξεδόθη ἡ πρώτη ποιητικὴ του συλλογὴ «Σκιές» ποῦ ἐπανεξεδόθη στὰ 1926, σὲ δεύτερη ἐκδοσί. Τὴν δεύτερη καὶ τελευταία ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Πορφύρα, «Μουσικὲς Φωνές», ἐξέδωσε ὁ ἀδελφός του Θεόδωρος στὰ 1934. Στὰ 1924 τιμᾶται μὲ τὸ Ἀριστεῖο

Γραμμάτων και Τεχνών καθώς και μ' ένα ηθικό Ἀριστεῖο τοῦ Δήμου Πειραιῶς.

Σὰν ἄνθρωπος, ὁ Πορφύρας, ζοῦσε ἀπλᾶ, κοντὰ στοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους τῆς θάλασσας καὶ τῆς ἀγαπημένης του Φρεαττύδας, ὅπου κατοικοῦσε κι' ἀπολάμβανε τὸν καθημερινό του περίπατο. Συντροφιά μὲ ἀγράμματος ψαράδες ἔπινε κεχριμπαρένιο ποτὸ τοῦ Διονύσου στὰ γραφικὰ πειραϊκὰ ταβερνάκια (Τρίχα, Γουζούαση, Μούκη, Κουλουριώτη, καὶ ἄλλα).

Ὁ Λάμπρος Πορφύρας πέθανε πρόωρα κι' ἀπροσδόκητα μέσα σὲ λίγες ὥρες, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1932, ἀπὸ διάτρησι τοῦ ἐντέρου. Στὴν κηδεῖα του εἶχε μιλήσει ὁ τότε πρόεδρος τῆς Φιλολογικῆς Στέγης Πειραιῶς κ. Γρηγόριος Θεοχάρης.

Στὰ 1938 στὴν ὁμώνυμη πλατεῖα τῆς Φρεαττύδας στήθηκε ἡ προτομὴ του, ἔργο τοῦ γλύπτου Γρ. Ζευγώλη ποὺ φέρει τοὺς στίχους του:

Ἄ θάλασσά μου πάρε με
σὰν πρὶν καὶ σκέπασέ με
πάρε με πάλι μάννα μου
γλυκειά κι' ἀγκάλιασέ με
ἔτσι ποὺ οἱ μάνες ξέρουνε
μονάχα ν' ἀγκαλιάζουν.